

Keď som povedala mamke, že by mala ísť za svojimi snami a otvoriť si vlastnú pekáreň, nevedomila som si, že sa budeme musieť odsťahovať a opustiť všetkých svojich kamarátov a že začnem chodiť do novej školy. Ale presne takto to bolo. Pekáreň Cukor a škorica sa otvára zajtra a do prvého dňa v mojej novej škole ostáva už len týždeň. Nedokážem sa rozhodnúť, z čoho som nervóznejšia.

Pekáreň musí mať naozaj úspech. Mamka dala výpoveď v práci a minula všetky úspory, takže to skrátka musí dopadnúť dobre. Zabralo nám more času, kým sme vybrali pekárni meno. No nakoniec sme sa rozhodli pomenovať ju Cukor a škorica, pretože množstvo našich obľúbených receptov – ako napríklad medovníkovi

panáčikovia a osie hniezda – obsahuje oboje, cukor aj škoricu, a to je kombinácia, ktorá z nich robí také mňamky. A tiež sa mi ten názov páči preto, lebo mi pripomína mňa a mamku. Ona je ku každému milá a láskavá, ale má v sebe aj ohnivý temperament. Cukor a škorica... Vidíte? Je čosi ako perníkový koláčik.

Práve som mamku prirovnala k čerstvo upečenému koláču – viem, je to trošku divné, ale robím to tak. Rada si vymýšľam, aký druh koláča alebo buchty, alebo pečiva by mohli ľudia, ktorých poznám, pripomínať. A ja? Ja by som mohla byť ovocná taštička (čo je drobný koláčik z lístkového cesta, plnený ríbezľami a na vrchu je pocukrovaný). Na pohľad nie je vôbec výnimočný, ale vo vnútri je naozaj dobrý. (Napokon ako aj ja.)

No ale kde som to bola? Och áno, pekárň Cukor a škorica. Je to desivé a zvláštne a nové a vzrušujúce zároveň. No ako hovorí mamka – niekedy sa treba chopiť šance a vyčkať, čo sa stane. Rovnako je to aj s pečením – môžete piecť zakaždým len obyčajný piškótový koláč alebo zariskujete ako ja s mamkou, keď sme vyskúšali cviklovo-čokoládový zákusok (a ukázalo sa, že je ÚŽASNÝ). Skúsiť čosi nové môže skončiť katastrofou alebo sa to môže obrátiť na najlepšiu vec vo vašom živote – ale to nikdy nezistíte, dokiaľ to neskúsite.

„Myslíš si, že sme na zajtrajšok pripravené?“ Mama mala líca ufúľané od cukru a vlasy z blondového chvosta jej padali do tváre.

„Hej,“ odvetila som a rozhliadla sa po pekárni. „Myslím, že sme.“

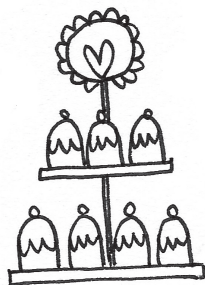
Mama a ja sme strávili celé popoludnie prípravami na veľké otvorenie pekárne Cukor a škorica. Poličky na poháre a strieborný kávovar sa

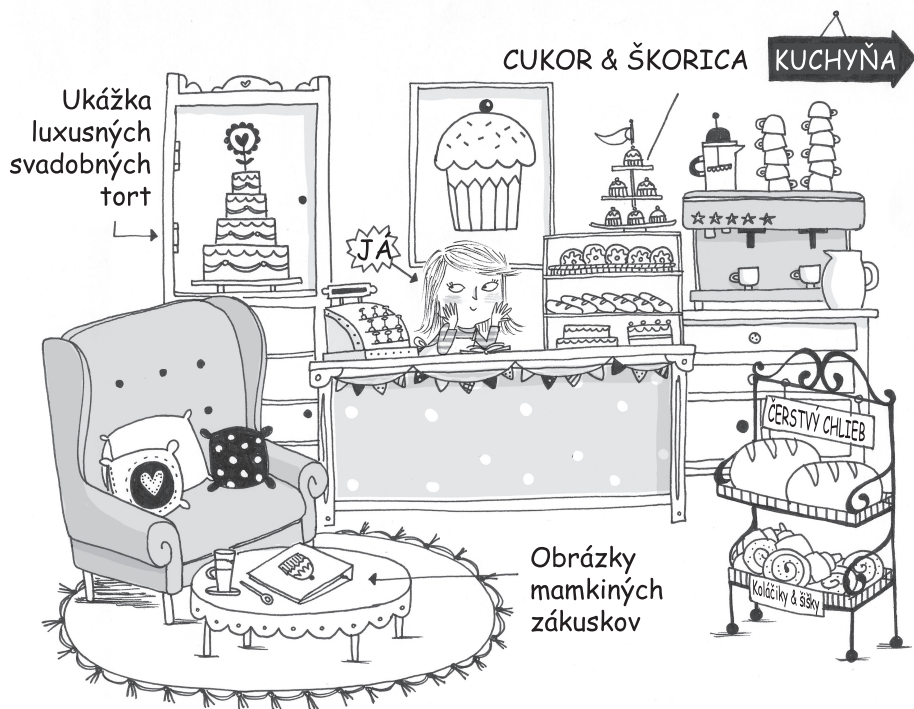
celé leskli. Na drevených policiach sa vynímali úhladne naaranžované prútené košíky s chlebom. Na strieborných podnosoch vedľa purpurovej pohovky so svetloružovými vankúšikmi – ktorá stála vedľa malého nízkeho stolíka, na ktorom ležala brožúrka s fotkami ďalších mamkiných koláčikov – sa skvelo päť nádherných svadobných a narodeninových tort. Pozdĺž predného výkladu stáli štyri vysoké stoličky a na nich bolo niekoľko ružovo-bielych papierových tašiek s nápisom Pekáreň Cukor a škorica, vytlačeným veľkými písmenami.

Teraz bola veľká polica na poháre celkom prázdna, ale zajtra bude plná košíčkov zdobených maslovou polevou, pocukrovanými šiškami, osími hniezdami a syrovými tyčinkami. Presne tak, ako sme si to s mamkou predstavovali.

Bude to úžasné! Mamka všetko napečie a slečna Paula bude obsluhovať zákazníkov.

Ja som príliš mladá, aby som oficiálne mohla pracovať v ob-

chode, ale mamka povedala, že jej počas víkendov a prázdnin môžem vypomáhať. Napечieme skvelé koláčiky a pečivo, ktoré sa bude rozplývať na jazyku, a všetky druhy čerstvého chleba. Mama chce začať piecť aj svadobné a narodeninové torty na objednávku.

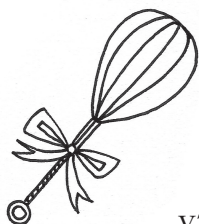
Mamka ma objíme. „Keby si mi pred rokom povedala, že budem stáť na tomto mieste –

v mojej vlastnej pekárni – neverila by som ti. Toľko sa toho udialo.“

„Bol to vážne šialený rok,“ súhlasila som.

Naozaj to bolo tak. Väčšinu môjho života – od tej doby, čo sa mamka s ockom rozviedli, keď som mala dva roky a otec sa odsťahoval do Ameriky – bolo všetko celkom normálne. Mama vzdala cukrársky kurz a vzala prácu tajomníčky na Nottinghamskej univerzite, aby mala viac času pre mňa. Odišla som od kamarátov, potom zo školy a počas voľna sme spolu piekli a varili. Jedna z mojich prvých spomienok je, ako stojím na stoličke v našej starej kuchyni, na sebe mám obrovskú zásteru a spolu miesime jemné, vláčne cesto. A o čosi neskôr sedíme na pohovke a spoločne jeme čerstvý, teplý chlebík. Vždy to bolo tak, len mama a ja, no... teda tak to bolo aspoň do vlaňajška, kedy mama stretla Marka.

Hovorí, že to bola láska na prvý pohľad. Nehnevám sa. Marka som si hneď obľúbila. Pripomína mi čerstvo upečený bochník – pevný, spoľahlivý a dobrý. Teší ma vidieť mamku opäť

šťastnú, pretože viem, že sa občas cítila osamelá. A keď Mark ochutnal jej koláčky a pečivo, povzbudil ju k tomu, o čom sme často hovorili, ale nikdy sme na to nevzali odvalu – otvoriť si vlastnú pekáreň. Dokonca sa staral o mňa a jeho štvorročné dvojčičky Molly a Ellu, aby mamka mohla navštevovať kurzy, na ktorých sa naučila, ako sama podnikateľ.

Všetko ostatné sa potom zbehlo už celkom rýchlo. V malom mestečku menom Ashingham, vzdialenom asi hodinu cesty od Nottinghamu, našla obchodík, ktorý zmenila na pekáreň. Mamka s Markom sa zosobášili len pred týždňom, na začiatku veľkonočných prázdnin, a spoločne sme sa všetci presťahovali do nového domu a pekáreň je konečne naša.

A práve zajtra otvárame! Mark začína v novej práci ako vývojár internetových stránok a o dvojčičky sa bude starať ich nová opatrovateľka. No a ja o týždeň začínam v novej škole – škole kráľa Williama.

Zakaždým keď si na to pomyslím, obracia

sa mi žalúdok. Už tak je dosť ťažké začínať v novej škole uprostred šiesteho ročníka, no tu v Ashinghame nepokračujem v normálnej šestke na základnej škole, ale nastúpim do triedy, ktorej sa hovorí sekunda. Je to čosi ako stredná škola, hoci mám stále vek ako šiestačka. To znamená, že namiesto toho, aby som patrila k najšíkovnejším – ako to bolo v mojej starej základnej škole – budem takmer najmladšia v triede a zrejme trochu pozadu.

S mamkou sme sa tam boli poobzerať. Je to ozaj veľké a som si istá, že sa tam stratím. V mojej starej škole bolo dokopy sedem tried, ale v Škole kráľa Williama je ich len pre šiestakov až päť.

Dobré na tom však je, že mamka konečne vyhlásila, že môžem mať vlastný mobilný telefón, keďže do školy a zo školy budem chodiť domov sama. Lucy a Issy, moje najlepšie kamarátky zo starej školy, majú mobily už od septembra, ale mama povedala, že musím počkať do augusta, kedy mám narodeniny. No teraz ustúpila. Zdá sa mi skvelé môcť si ese-

meskovať alebo si s niekým zatelefonovať – niežeby som mala teraz v Ashinghame veľa kamarátov, no dúfam, že čoskoro to tak bude.

„Zem volá Hannah,“ drgla do mňa mama. „O čom premýšľaš?“

Pokrčila som plecami. „O ničom.“

Zdvihla obočie. Zakaždým rozpozná, keď jej nevravím pravdu.

„Len o škole,“ priznala som.

Mamka sa usmiala. „Všetko bude v poriadku. Nikdy si nemala problém nájsť si kamarátov.“

Jej sa to ľahko povie. Ona nie je na mojom mieste. A ak aj má pravdu a ja sa rýchlo s niekým spriatelím, nebudú to Lucy a Issy – dievčatá, ktoré poznám od škôlky a ktoré o mne vedia úplne všetko. Hnevá ma, že už nebudeme tak blízko, že nebudem len kdesi za rohom. Budeme si esemeskovať, telefonovať a písať e-maily, ale to nie je to isté.

Mama ma objala. „Bude to okej, sľubujem. Som na teba skutočne pyšná, zlatko. Všetky tie zmeny zvládaš ako naozajstná dospeláčka. A tak veľmi mi pomáháš. Si najlepšia dcéra na svete.“